

“मीठे बच्चे- बुद्धिलाई स्वच्छ बनाउनु छ भने एक बाबाको यादमा रहने गर, यादबाट नै आत्मा स्वच्छ बन्दै जान्छ।”

प्रश्न:- वर्तमान समयमा मनुष्यले आफ्नो समय र सम्पत्ति कसरी व्यर्थ गुमाइरहेका छन्?

उत्तर:- कसैले शरीर छोड्यो भने उसको लागि कति पैसा आदि खर्च गर्छन्। उसले शरीर छोडेर गइसकेपछि उसको कुनै मूल्य त रहँदैन, त्यसैले उसको लागि जे जति गर्छन् त्यसमा आफ्नो समय र सम्पत्ति व्यर्थ गुमाउँछन्।

ओम् शान्ति। रुहानी बाबा बसेर रुहानी बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ, यिनले पनि यसरी नै भन्छन् नि, फेरि बाबा हुन् वा दादा हुन्। दादाले पनि भन्छन् रुहानी बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई यो ज्ञान सुनाउनु हुन्छ- भूत, वर्तमान, भविष्यको। वास्तवमा सत्ययुगदेखि त्रेता अन्त्यसम्म के भएको थियो, यो हो मुख्य कुरा। बाँकी द्वापर-कलियुगमा को-को आए, के भयो, उनको इतिहास-भूगोल त धेरै छ। सत्ययुग-त्रेताको कुनै इतिहास-भूगोल छैन। अरू सबैको इतिहास-भूगोल छ, बाँकी देवी-देवताहरूलाई लाखौं वर्ष पहिला लिएर गए। यो हो बेहदको अज्ञानता। तिमी पनि बेहदको अज्ञानतामा थियो। अहिले अलि-अलि बुझिरहेका छौ। कोही त अहिले पनि केही बुझ्दैनन्। धेरै कुरा बुझ्नु पर्ने छ। बाबाले आबूको महिमा बारे सम्झाउनु भएको छ, यसमा ख्याल गर्नपर्छ। तिम्रो बुद्धिमा आउनु पर्छ तिमी यहाँ बसेका छौ। तिम्रो यादगार देलवाडा मन्दिर कहिले बन्यो, कति वर्षपछि बन्यो। भन्छन्- १२५० वर्ष भयो तब कति वर्ष बाँकी रह्यो? ३७५० वर्ष रह्यो। त्यहाँ उनीहरूले पनि अहिलेको यादगार र बैकुण्ठको यादगार बनाएका छन्। मन्दिरको पनि कम्पिटिशन हुन्छ नि। एक-अर्को भन्दा राम्रो बनाउने गर्छन्। अहिले त बनाउन पैसा नै कहाँ छ र! पहिला पैसा धेरै थियो, त्यसैले सोमनाथको मन्दिर कति ठूलो बनाइएको छ। अहिले बनाउन सक्दैनन्। बनाउन त आगरा आदिमा बनाइरहन्छन् तर त्यो सबै हो फाल्नु। मनुष्य त अध्यारोमा छन्। बनाउँदा-बनाउँदै विनाश पनि भइसक्यो। यो कुरा कसैले पनि जान्दैन। भत्काउँदै फेरि बनाउँदै रहन्छन्। पैसा सितैमा आइरहन्छ। सबै व्यर्थ गुमाउँछन्। समय, सम्पत्ति, शक्तिको बर्बादी। कोही मर्यो भने कति समय गुमाउँछन्। हामी त केही पनि गर्दैनौ। आत्मा त गइसक्यो, बाँकी शरीर के कामको? सर्पले शरीर छोड्यो भने त्यसको कुनै मूल्य हुन्छ र? केही पनि हुँदैन। भक्तिमार्गमा शरीरको मूल्य हुन्छ। जड चित्रको कति धेरै पूजा गर्छन्। तर यो कहिले आयो, कसरी आयो, केही पनि थाहा छैन। यसलाई भनिन्छ भूत पूजा। पाँच तत्वको पूजा गर्छन्। मानौं, यी लक्ष्मी-नारायण स्वर्गमा राज्य गर्थे, ठीक छ १५० वर्ष आयु पूरा भयो, शरीर छोड्यो, खतम। शरीर त कुनै कामको रहेन। उनको त्यहाँ के मूल्य हुन्छ। आत्मा गयो, शरीर चण्डालको हातमा दिन्छन्, उसले रीति-रिवाज अनुसार जलाइदिन्छ। यस्तो होइन उसको माटो लिएर उडाउँछन्, नाम प्रसिद्ध गर्नको लागि। केही पनि हुँदैन। यहाँ त कति गर्छन्। ब्राह्मणलाई खुवाउँछन्, यो गर्छन्। त्यहाँ यो केही हुँदैन। शरीर त कुनै कामको रहँदैन। शरीरलाई जलाइदिन्छन्। बाँकी चित्र रहन्छ। त्यो पनि हबहु चित्र मिल्न सक्दैन। यो आदि देवको पत्थरको मूर्ति एक्युरेट कहाँ हो र! जुन बेला पूजा सुरु गरे त्यस बेला पत्थरको गरे। वास्तविक जो थियो त्यो त जलेर खतम भयो फेरि भक्तिमार्गमा त्यो निकालेका हुन्। यी कुरामा पनि सोच चल्छ नि। आबूको महिमालाई राम्ररी सिद्ध गर्नु छ। तिमी पनि यहाँ बसेका छौ, यहाँ नै बाबाले सारा विश्वलाई नर्कबाट स्वर्ग बनाइरहनु भएको छ, त्यसैले यही सबै भन्दा सर्वोच्च तीर्थ ठहरियो। अहिले यति भावना छैन केवल एक शिवमा भावना छ, जहाँ गए पनि शिवको मन्दिर अवश्य हुन्छ। अमरनाथमा पनि शिवको मन्दिर नै छ। भनिन्छ शंकरले पार्वतीलाई कथा सुनाए। त्यहाँ त कथाको कुरा नै छैन। मनुष्यलाई केही पनि समझ छैन। अहिले तिमीलाई समझ भएको छ, पहिला कहाँ थाहा थियो र!

अहिले बाबाले आबूको कति महिमा गर्नुहुन्छ। सबै तीर्थहरूमा यो महान् तीर्थ हो। बाबाले धेरै सम्झाउनु हुन्छ, जसले गर्दा यो कुरा अनन्य बच्चाहरूको बुद्धिमा बसोस्, अहिले त देह-अभिमान धेरै छ। ज्ञान त एकदमै धेरै चाहिन्छ। शुद्धता धेरै आउनु छ। अहिले त मुश्किलले कसैलाई योग लाग्छ। योगको साथमा फेरि ज्ञान पनि चाहिन्छ। यस्तो पनि होइन केवल योगमा रहनु छ। योगमा ज्ञान अवश्य चाहिन्छ। दिल्लीमा ज्ञान-विज्ञान भवन नाम राखेका छन् तर यसको अर्थ के हो, यो कहाँ बुझेका छन् र! ज्ञान-विज्ञान त सेकेण्डको हो। शान्तिधाम,

सुखधाम। तर मनुष्यहरूमा अलिकति पनि बुद्धि छैन। अर्थ कहाँ बुझ्छन् र! चिन्मियानन्द आदि कति ठूला-ठूला सन्यासी आदि छन्, गीता सुनाउँछन्, कति धेरै उनका अनुयायी छन्। सबै भन्दा ठूला जगत्का गुरु त एकै बाबा हुनुहुन्छ। पिता र शिक्षक भन्दा ठूला गुरु हुन्छन्। स्त्रीले कहिल्यै अर्को पति बनाउँदैनन् भने गुरु पनि अर्को बनाउनु हुँदैन। एक गुरु बनाए, उनले नै सद्गति गर्नुपर्छ फेरि अरु गुरु किन? सद्गुरु त एकै बेहदका बाबा हुनुहुन्छ। उहाँले नै सबैको सद्गति गर्नुहुन्छ। तर धेरै छन् जसले यो कुरालाई बिल्कुल बुझ्दैनन्। बाबाले सम्झाउनु भएको छ— अहिले राजधानी स्थापना भइरहेको छ, त्यसैले नम्बरवार हुन्छन् नि। कोहीले त अलिकति पनि बुझ्न सक्दैनन्। ड्रामामा पार्ट यस्तो छ। शिक्षकले त जान्न सक्छन्। जुन शरीरद्वारा सम्झाउनु हुन्छ उनलाई पनि थाहा हुन्छ। गुड जाने, गुड की गोथरी जाने। गुड शिवबाबालाई भनिन्छ, उहाँ सबैको अवस्थालाई जान्नुहुन्छ। हरेकको पढाइबाट जान्न सक्नुहुन्छ— को कसरी पढ्छ, कति सेवा गर्छ। बाबाको सेवामा जीवन कति सफल गर्छन्। यस्तो होइन, यी ब्रह्माले घरबार छोडेका छन् त्यसैले लक्ष्मी-नारायण बन्छन्। मेहनत गर्छन् नि। यो ज्ञान धेरै श्रेष्ठ छ। यदि कसैले बाबाको अवज्ञा गर्छ भने एकदम पत्थर बन्छ। बाबाले सम्झाउनु भएको थियो— यो इन्द्रसभा हो। शिवबाबाले ज्ञान वर्सा गर्नुहुन्छ। उहाँको अवज्ञा गर्यो तब शास्त्रमा लेखिएको छ पत्थरबुद्धि भयो, त्यसैले बाबा सबैलाई लेख्दै रहनुहुन्छ। साथमा सम्हालेर कसैलाई लिएर आऊ। यस्तो होइन, विकारी अपवित्र यहाँ आएर बसोस्, नत्र फेरि लिएर आउने ब्राह्मणीमा दोष लाग्छ। त्यसै कसैलाई पनि ल्याउनु हुँदैन। ठूलो जिम्मेवारी छ। धेरै उच्च भन्दा उच्च बाबा हुनुहुन्छ। तिमीलाई विश्वको बादशाही दिनुहुन्छ त्यसैले उहाँको कति आदर गर्नुपर्छ। धेरैलाई मित्र-सम्बन्धी आदिको याद आउँछ, बाबाको याद छँदै छैन। मित्र-भित्रै अतालिरहन्छन्। बाबा सम्झाउनु हुन्छ— यो हो आसुरी दुनियाँ। अब दैवी दुनियाँ बन्छ, हाम्रो लक्ष्य-उद्देश्य यो हो। यस्तो लक्ष्मी-नारायण समान बन्नु छ यहाँ जति पनि चित्र छन् सबैको जीवनीलाई तिमीले जानेका छौ। मनुष्यलाई सम्झाउनको लागि कति मेहनत गर्नुपर्छ। तिमीले पनि बुझ्छौ, यो केही राम्रो बुद्धिमान् छ। यसले त केही पनि बुझ्दैन। तिमी बच्चाहरूमा जसले जति ज्ञान धारण गर्छ, त्यस अनुसार नै सेवा गरिरहेका छन्। मुख्य कुरा हो गीताका भगवान को हो? सूर्यवंशी देवी-देवताहरूको यो एउटै शास्त्र हो। बेग्ला-बेग्लै छैन। ब्राह्मणहरूको पनि बेग्लै छैन। यो धेरै बुझ्नु पर्ने कुरा छ। यो ज्ञानमार्गमा पनि चल्दा-चल्दै यदि विकारमा गिन्छ भने ज्ञान हराएर जान्छ। धेरै राम्रा-राम्रा गएर विकारी बने त्यसैले पत्थरबुद्धि भए। यसमा धेरै समझ चाहिन्छ। बाबा जुन कुरा सम्झाउनु हुन्छ त्यसलाई चिन्तन गर्नुपर्छ। यहाँ त तिमीलाई धेरै सहज छ, कुनै कारोबार (गोरखधन्धा), हंगामा आदि छैन। बाहिर रहँदा धन्धा आदिको कति चिन्ता रहन्छ। मायाले ठूलो तुफानमा ल्याउँछ। यहाँ त कुनै कारोबार छैन। एकान्त छ। बाबाले त फेरि पनि बच्चाहरूलाई पुरुषार्थ गराउँदै रहनुहुन्छ। यी बाबा पनि पुरुषार्थी हुन्। पुरुषार्थ गराउने त बाबा हुनुहुन्छ। यसमा विचार सागर मन्थन गर्नुपर्छ। यहाँ त बाबा बच्चाहरूको साथमा बस्नुभएको छ। जसले पूरा अंगुली दिन्छन् उनलाई नै सेवाधारी भनिन्छ। बाँकी अतालिरहनेहरूले त नोकसान गर्छन्, डिससर्भिस गर्छन् र विघ्न पुर्याउँछन्। यो त जानेका छौ— महाराजा-महारानी बनियो भने दास-दासी पनि चाहिन्छन्। ती पनि यहाँबाट आउँछन्। सारा कुरा पढाइमा आधारित छ। यस शरीरलाई पनि खुशीले छोड्नुपर्छ, दुःखको कुरा होइन। पुरुषार्थको लागि समय त मिलेको छ। ज्ञान सेकेण्डको हो, बुद्धिमा छ शिवबाबाबाट वर्सा मिल्छ। अलिकति पनि ज्ञान सुन्यौ, शिव बाबालाई याद गर्यौ भने पनि आउन सक्छौ। प्रजा त धेरै बन्छन्। हाम्रो राजधानी सूर्यवंशी-चन्द्रवंशी यहाँ स्थापना भइरहेको छ। बाबाको बनेर यदि ग्लानि गर्छ भने धेरै बोझ चढ्छ। मानौं एकदम रसातलमा जान्छन्। बाबाले सम्झाउनु भएको छ— जसले आफ्नो पूजा गराउँछन् ती पूज्य कसरी कहलाउन सक्छन्? सर्वका सद्गति दाता कल्याण गर्नेवाला त एकै बाबा हुनुहुन्छ। मनुष्यले त शान्तिको अर्थ पनि बुझ्दैनन्। हठयोगबाट प्राणायाम आदि गर्नु, त्यसलाई नै शान्ति सम्झन्छन्। त्यसमा पनि धेरै मेहनत लाग्छ, कसैको दिमाग खराब हुन्छ। प्राप्ति केही पनि हुँदैन। त्यो हो अल्पकालको शान्ति। जसरी सुखलाई अल्पकालको काग विष्टा समान भन्छन्, त्यस्तै त्यो शान्ति पनि काग विष्टा समान नै हो। त्यो हो नै अल्पकालको लागि। बाबाले त २१ जन्मको लागि तिमीलाई सुख-शान्ति दुवै दिनुहुन्छ। कोही त शान्तिधाममा अन्त्यसम्म रहन्छन्। जसको त्यस्तो पार्ट छ उसले त्यति सुख कहाँ देख्न सक्छ र! त्यहाँ पनि नम्बरवार पद त हुन्छ नि। हुन त दास-दासीहरू हुन्छन् तर भित्र कहाँ जान्न सक्छन् र! कृष्णलाई पनि देख्न पाउँदैनन्। सबैका बेग्ला-बेग्लै महल हुन्छन् नि। कुनै समय हुन्छ हेर्ने। जसरी हेर, पोप आउँछन् भने उनको दर्शन गर्नको लागि कति मानिसहरू जान्छन्। यसरी धेरै आउँछन्, जसको धेरै प्रभाव हुन्छ। लाखौं मनुष्यहरू जान्छन् दर्शन गर्नको लागि। यहाँ शिव बाबाको दर्शन कसरी हुन्छ? यो त बुझ्नु पर्ने कुरा छ।

अब दुनियाँलाई कसरी थाहा होस् यो सर्वोच्च तीर्थ हो भनेर। देलवाडा जस्तै मन्दिर सायद आसपासमा अरू पनि छन् कि, त्यो पनि गएर हेर्नुपर्छ। कसरी बनेको छ। उनलाई ज्ञान दिनु पर्ने पनि आवश्यकता छैन। उनीहरू त फेरि तिमीहरूलाई नै ज्ञान दिन थाल्छन्। राय दिन थाल्छन्- यो गर्नुपर्छ, यो गर्नुपर्छ। यो त जानेका छैनन् यिनलाई पढाउनेवाला को हुनुहुन्छ! एक-एकलाई सम्झाउन मेहनत लाग्छ। त्यसमा कहानी पनि छ। भनाइ छ- बाघ आयो, बाघ आयो...। तिमी पनि भन्छौं विनाश भयो कि भयो, त्यसैले उनीहरूले विश्वास गर्दैनन्। सम्झन्छन्- अझै ४० हजार वर्ष बाँकी छ, विनाश कहाँबाट आउँछ। तर विनाश आउनु त अवश्य छ, सबैलाई लिएर जानुहुन्छ। त्यहाँ कुनै पनि फोहर-मैला हुँदैन। यहाँका गाई र त्यहाँका गाईमा कति फरक पर्छ। कृष्णले कहाँ गाई चराउँछन् र! उनको पासमा दूध त हेलीकप्टरमा आउँछ होला। यो फोहर-मैला धेरै टाढा रहन्छ। घरको नजिक फोहर-मैला कहाँ रहन्छ र! त्यहाँ त अपरमअपार सुख हुन्छ, जसको लागि पूरा पुरुषार्थ गर्नु छ। कति राम्रा-राम्रा बच्चाहरू सेन्टरमा आउँछन्। बाबा उनलाई देखेर कति खुशी हुनुहुन्छ। नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार फूल निस्कन्छन्। फूल जो छन् उनले आफूलाई पनि फूल सम्झन्छन्। दिल्लीमा पनि बच्चाहरू कति सेवा गर्छन् दिन-रात। ज्ञान पनि कति उच्च छ। पहिला त केही पनि जान्दैनथे। अब कति मेहनत गर्नुपर्छ। बाबाको पासमा त सबै समाचार आउँछ। कसैको सुनाउनु हुन्छ, कसैको सुनाउनुहुन्न किनकि विश्वासघाती पनि धेरै हुन्छन्। धेरै फस्टक्लास पनि विश्वासघाती बन्छन्। थर्डक्लास पनि विश्वासघाती हुन्छन्। अलिकति पनि ज्ञान मिल्यो भने सम्झन्छन् म त शिव बाबाको पनि बाबा बनिसकें। पहिचान त छैन, कसैले ज्ञान दिइरहेको छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रुहानी बाबाको रुहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) विश्वको बादशाही दिनेवाला बाबाको धेरै-धेरै आदर गर्नुपर्छ। बाबाको सेवामा आफ्नो जीवन सफल गर्नु छ, पढाइमा पूरा-पूरा ध्यान दिनु छ।

२) बाबाबाट जुन ज्ञान मिल्छ, त्यसमा विचार सागर मन्थन गर्नु छ। कहिल्यै पनि विघ्न रूप बन्नु छैन। डिस-सर्भिस गर्नु हुँदैन। अहंकारमा आउनु हुँदैन।

वरदान:- निराकार र साकार दुवै रूपको यादगारलाई विधिपूर्वक मनाउने श्रेष्ठ आत्मा भव दीपावली अविनाशी अनेक प्रज्वलित दीपकहरूको यादगार हो। तिमी चम्किलो आत्माहरू दीपकको ज्योति जस्तै देखिन्छौ। त्यसैले चम्किलो आत्माहरू दिव्य ज्योतिको यादगार स्थूल दीपकको ज्योतिमा देखाएका छन्, त्यसैले एकातर्फ निराकारी आत्माको रूपको यादगार हो, अर्कातर्फ तिमी भविष्य साकार दिव्य स्वरूप लक्ष्मीको रूपमा यादगार हो। यही दीपमालाले देव-पद प्राप्त गर्छन्। त्यसैले तिमी श्रेष्ठ आत्माहरूले आफ्नो यादगार स्वयं नै मनाइरहेका छौ।

स्लोगन:- नकारात्मकलाई सकारात्मकमा बदल्नको लागि आफ्नो भावनालाई शुभ र बेहदको बनाऊ।